

Med oräkneliga hungriga ögon som lyste i nattmörkret stirrade det på mig.
En kall längtan efter att åter få slita i min själ sköt ur dess blickar
över den avgrund som skiljde oss åt.

Det stirrade. Intensiteten i dess blick växte medan jag fördes närmare dess gap.
Över avgrunden. In genom en stjärnlös rymd där myriader av själar drev
likt flytved över en kall svart tjärn utan mening eller mål...

“Kom hem... kom hem...”

En förtrupp av spöken hade viskat till mig genom isande vindar.
De hade gripit tag om mitt hjärta och försökt att få mig att acceptera
det ofrånkomliga.

“Kom hem... kom hem...”

De ville ha mig.
De ville att jag skulle lägga mig till ro i den svarta tjärnen.
De ville att min själ skulle sluta att växa
och de ville att jag skulle låta strömmen leda mig runt i eviga cirklar.

“Kom hem... kom hem...”

Jag hade anat deras närvaro i dagar.
Jag hade hört deras viskningar..
Jag såg monstret komma allt närmare.
Jag styrdes mot dess dreglande käftar och det slukade mig
in i dess tomhet och in i en dödens tärande dvala...

